

*

Една дъждовна вечерь фокусникътъ се прибираще, тжженъ и приведенъ. Той дирѣше нѣкоя плѣвня да пренощува, макаръ и невечерялъ. Тогава видѣ единъ монахъ, който вървѣше редомъ съ него. Барнабе го поздрави почтително. А монахътъ го попита:

— Какво работишъ, приятелю?

— Фокусникъ съмъ, — отговори Барнабе. — Това би било най-доброто занятие въ свѣта, ако имаше що да се яде всѣки день.

— Не, приятелю, — подзе пакъ монахътъ, — помисли добре що казвашъ! Нѣма нищо по-хубаво отъ монашеския животъ. Ние прославяме дѣлата на Господа, на света Богородица и на всички светии. Животътъ на монаситѣ е непрекъсната хвалебна пѣсенъ къмъ Бога.

Фокусникътъ отговори:

— Отче, признавамъ, че говорихъ, безъ да мисля. Вашата работа не може да се сравни съ моята. Колко много бихъ искалъ и азъ, като васъ, да пѣя всѣки день черковни пѣсни и да служа Богу, а най-много на света Богородица, която почитамъ отъ все сърдце! Съ радостъ бихъ се отказалъ отъ фокусничеството, съ което съмъ

познатъ въ градове и села, за да се предамъ на монашески животъ.

Монахътъ бѣше покъртенъ отъ душевната чистота на фокусника. Затова рече:

— Ела съ мене, приятелю, и азъ ще те въведа въ манастиря, дето служа. Всемогщиятъ Богъ, който сочеше пѣтя на Майката Христова въ пустинята, ме доведе тука, за да те отведа по спасителния пѣтъ.

Така фокусникътъ стана монахъ. Въ манастиря, дето постѣпи, братята служеха отъ сърдце на света Богородица. Всѣки влагаше въ тая служба всичкитѣ си знания и умения, съ каквито Богъ бѣ го надарилъ. Единъ съчиняваше книги, въ които описваше живота на света Богородица. Другъ преписваше съ майсторска ржка тия книги. Трети рисуваше образа на майката Господня. Четвърти съчиняваше хвалебни пѣсни въ честь на света Богородица.

*

Новиятъ монахъ виждаше това надпреварване да бжде възхвалена колкото се може по-добре света Богородица. Гледаше хубавитѣ творби на братата и се измъчваше много, че самъ той е толкова простъ и неукъ.

Често се разхождаше самичкъ въ манастирската гра-